

[Socialministeren.]

kommunale myndigheder og til revaliderings- og pensionsnævnet, vil, som jeg allerede har nævnt, først kunne forelægges tinget i et senere folketingsår.

Det lovkompleks, der nu forelægges for folketinget, er det første led i en større socialreform.

Man har indvendt imod strukturforslagene, at det ikke er strukturen, men indholdet af de sociale ydelser, der er det afgørende for befolkningens tryghed, og at en isoleret strukturreform derfor er uden særlig interesse.

Hertil vil jeg sige, at der også vil indgå forslag om selve indholdet af de sociale ydelser i en samlet socialreform. Kommissionen har allerede været inde på selve ydelserne i sin skitse til en dagpengereform, og under sit fortsatte arbejde vil kommissionen også beskæftige sig med selve de sociale ydelser, bl. a. på pensionsområdet.

Men det er efter min opfattelse udtryk for en misforståelse, når man gør gældende, at strukturen er uden interesse for befolkningen. Det er netop af afgørende betydning for befolkningen, at ydelserne når ud til de kredse, hvis behov de skal dække. Det er afgørende, at den enkelte kan finde ud af, hvor han eller hun skal henvende sig om bistand, og det er af afgørende betydning, at der på ét sted bliver mulighed for at tage en persons eller en hel families problemer op til samlet overvejelse og løsning. Det gælder derfor om at tilvejebringe en hensigtsmæssig struktur, der kan fremme de mål, som folketinget i sin tid pålagde kommissionen at arbejde for, nemlig forebyggelse, revalidering, tryghed og trivsel. De forslag, jeg hermed har forelagt, fastlægger en ramme, hvori det efter regeringens opfattelse vil være muligt at indpasse en struktur, der i højere grad end den nuværende sociale struktur vil imødekomme disse krav.

I overvejelserne vedrørende den nye sociale struktur, herunder overførsel af nye op-

gaver til kommunerne, vil naturligt også indgå, hvilke opgaveoverførsler der kan ventes på andre områder. Det var derfor, som nævnt i statsministerens åbningstale, regeringens tanke, at folketinget i forbindelse med nærværende lovforslag kunne drøfte de generelle hovedlinjer for opgaveoverførsler fra staten til kommunerne

Med henblik herpå skal jeg gerne redegøre for regeringens almindelige målsætning for en reform af opgavefordelingen samt for, hvorledes man kunne tænke sig problemerne løst inden for de enkelte sagsområder.

Det har for regeringen været en klar målsætning for det første at opnå en koncentration af den lokale kompetence, således at flest mulige opgaver af lokal karakter varetages af kommunerne og ikke af lokale statslige eller lignende organer. Herigennem skulle opnås en bedre koordinering på det lokale plan inden for den offentlige forvaltning, større effektivitet og bedre muligheder for afvejning af de forskellige lokale behov mod hinanden og mod de disponible ressourcer. Dernæst opnås, at den lokale befolkning gennem sine valgte repræsentanter får større indflydelse på og kontrol med, hvordan de forskellige opgaver løses.

Et andet mål er en decentralisering af kompetence fra centraladministrationen, således at kommunalbestyrelserne inden for de forskellige forvaltningsområder tillægges størst mulig kompetence. Herved opnås en i sig selv ønskelig aflastning af centraladministrationens konkrete sagsbehandling, en afkortning af beslutningsprocessen inden for den offentlige forvaltning samt et større ansvar hos kommunalbestyrelserne.

Det er hensigten at styrke såvel den almindelige kommunale som den amtskommunale forvaltning. Hidtil har tyngdepunktet i det kommunale arbejde ligget hos købstad- og sognekommunerne, og de almindelige kommuner vil sikkert også i fremtiden være dem, der står for hovedparten af de kommunale opgaver. Der er imidlertid